

STRAFKAMP 22

TIG HAGUE

De Fontein

MOSKOU

Donderdag 17 juli 2003

De schok van de wielen en het remmen haalden me met een ruk uit mijn slaap toen we landden op Sheremetyevo 2, het vliegveld van Moskou. Ik staarde door het raampje naar de waterige grijze wolken boven de Russische hoofdstad. Het was even na zessen Moskou-tijd, drie uur vroeger dan in Londen, en mijn pijnlijke lichaam vertelde me dat het in feite drie uur 's nachts was en nog geen tijd om aan de dag te beginnen. Mijn achterwerk was gevoelloos en mijn hoofd duf van de slaap – of een gebrek daaraan – na een rusteloze nacht vol gedraai in mijn oncomfortabele Aeroflot-stoel. Mijn mond was droog en plakkerig, maar mijn waterflesje was leeg en ik kon niet anders dan wachten tot we langs de douane waren. Ik betaalde nog steeds de tol voor het vrijgezellenfeest en de trouwerij van het afgelopen weekend, en ik kon deze zaken trip naar Moskou missen als kiespijn. Garban Icap was echter niet de 'grootste derivatenmakelaar ter wereld' geworden door een van zijn juniormakelaars toe te staan drie dagen vol afspraken met voorname klanten af te zeggen vanwege een kater van hier tot Tokyo.

Half slaperig ordende ik mijn papieren, klikte mijn koffertje dicht en zakte weg in mijn stoel terwijl het vliegtuig langzaam naar het luchthavengebouw taxiede. Ik keek naar buiten en dacht aan Lucy, gisterochtend in bed in het huis van mijn moeder, toen ik me tegen haar warme hals vlijde terwijl zij doezelde onder haar dikke bos krullende bruine haar. *Liefje, hoe moet ik vier dagen zonder jou doorkomen?* Dat was het laatste wat ze had gezegd en ik glimlachte bij de herinnering.

Het duurt meestal ongeveer een uur, soms twee, om het begin van de rij bij de paspoort- en visumcontrole op Sheremetyevo 2 te bereiken, en er is altijd geduw en getrek wanneer mensen hun geduld beginnen te verliezen. Ik was een van de eersten in de hal en ik arriveerde bij de man achter de balie in een persoonlijk record van dertig minuten – om daar te horen te krijgen dat ik mijn formulier niet goed had ingevuld. Ik werd met een snauw en een armzwaai teruggestuurd naar het eind van de rij en het irriteerde me dat ik niet snel even een nieuw formulier kon invullen aan de balie, wat hooguit een minuutje had geduurd. Ik sloeg mijn ogen ten hemel, zuchtte luid en droop af als een ondeugende schooljongen.

Ik keek zorgelijk op het klokje van mijn mobiele telefoon. De tijd begon te dringen. Ik moest nog door het verschrikkelijke verkeer van Moskou naar mijn hotel om me te douchen, me te scheren en schone kleren aan te trekken voordat ik naar mijn eerste afspraak van de dag kon gaan. Ik had mijn scheerapparaat al in geen drie dagen aangeraakt en dat in combinatie met mijn dikke ogen en de donkere kringen... Ik wilde geen handen schudden met een paar van onze belangrijkste cliënten terwijl ik er-

uitzag als een Tsjetsjeense rebel op de vlucht, ook al droeg ik een keurig lichtblauw overhemd en een op maat gemaakte donkere broek.

De rij waarin ik weer aanschoof nadat ik het nieuwe formulier had ingevuld, was veranderd in een menigte en ik schuifelde even beleefd als de rest in de richting van de balies. Toen het me gelukt was om in de bagagehal te komen, was ik inmiddels een van de laatste overgebleven passagiers in de spelonkachtige grijze ruimte. Er waren nog een paar tassen over op de bagageband, maar mijn zwarte koffer was er niet bij. Die stond op de grond, samen met twee of drie andere koffers. Vreemd. Wat had dat te betekenen? Ik was al aan de late kant, dus liep ik snel naar de afgeschermdde douanezone met mijn twee taxifreetassen en trok de koffer achter me aan.

Een stuk of tien functionarissen in allerlei verschillende uniformen liepen rond, terwijl zo'n beetje evenveel passagiers langzaam naar de uitgang schuifelden. Niemand lachte. Vlak achter de schermen waren de elektronische glazen deuren naar de aankomsthal en ik liep er recht op af, halsreikend uitkijkend naar mijn chauffeur voor de rit naar de stad. Het gaf me altijd best een kick om de menigte in te stappen en daar een man te zien met een bord omhoog met daarop mijn naam: TIG HAGUE!

Ik was me vaag bewust van een groepje andere passagiers aan mijn linkerkant, maar ik liep gewoon door zonder er iets van te denken. Ik was nog maar vijf meter bij de deur vandaan toen er een man in het Russisch begon te schreeuwen. Ik draaide me om. Hij schreeuwde tegen mij. Ik begreep niet wat hij zei, maar hij zwaaide met zijn armen en wees naar de achterkant van de rij.

‘Kom ik ooit nog van dit klotevliegveld af?’ mompelde ik in mezelf. Alle bagage moest door een scanner heen. Ik had nog nooit meegemaakt dat bagage gecontroleerd werd bij het *verlaten* van het vliegveld. Opeens herinnerde ik me het nieuws van de afgelopen week over twintig mensen die gedood waren door twee vrouwelijke Tsjetsjeense zelfmoordterroristen tijdens een openluchtpopconcert in de stad. Oké. Bovendien ging de rij tamelijk snel en binnen een paar minuten zou ik hier weg zijn.

De beambte van middelbare leeftijd die mijn koffer pakte, was dezelfde die me eerder had teruggedirigeerd toen ik naar de automatische deuren was gelopen. Hij zag eruit alsof hij er al de hele nacht stond. Hij was nogal klein, niet langer dan één meter zestig, en hij had donker, vettig haar, bloeddoorlopen ogen, magere armen en de uitstraling van iemand die gewoon naar huis wilde en zijn voeten op tafel wilde leggen.

Zodra mijn koffer op de rollers aan de andere kant van de scanner tevoorschijn kwam, wees hij naar mijn twee taxifreetassen, de ene met twee sloffen Marlboro Light, een pen en wat parfum, de andere met twee flessen whisky: cadeaus voor mijn cliënten. Ik gaf hem de tassen en besefte dat dit de laatste bureaucratische hindernis was die ik moest nemen. Nog een paar tellen en ik was door die deuren heen. Hij loerde in de tassen en zei iets in het Russisch. Ik schudde mijn hoofd en keek hem vragend aan. ‘Het spijt me, maat, maar ik versta geen Russisch,’ zei ik in het Engels, en ik lachte beleefd.

Hij antwoordde streng: ‘Twee whisky, twee sigaretten. Nee!’

Die hoeveelheid was nooit een probleem geweest tij-

dens vorige trips, en dat zei ik hem ook, ook al wist ik dat hij het niet zou begrijpen. Hij keek om zich heen en over zijn schouder, boog zich naar me toe en wreef met zijn duim en wijsvinger over elkaar. Ik had niet in de gaten dat hij me de suggestie deed hem om te kopen; ik dacht dat hij vroeg of ik grote hoeveelheden contant geld in mijn bagage had. De Russen zijn heel strikt wat betreft de hoeveelheid geld die je hun land mee in of uit kunt nemen; als je het visumformulier invult bij aankomst, moet je aangeven hoeveel geld je cash bij je hebt en welke creditcards je gebruikt. Ik had ongeveer vijfhonderd dollar – twee maanden salaris voor deze kerel, maar nauwelijks genoeg om me onder het smokkelaarsgilde te scharen.

Ik was te moe, te gehaast voor langdurige onderhandelingen, en ik zei op een toon van krijg-de-klere-enschiet-verdomme-op: ‘Nee... ik... niet... heb... geld. Ik niet-geld!’

Dat stond hem niet aan. Hij priemde met zijn vinger naar mijn koffer en toen naar de metalen inspectietafel aan het eind van de bagagescanner. ‘O, in godsnaam,’ mompelde ik en ik tilde de grote zwarte koffer op de tafel. Hij draaide die om en klikte hem open terwijl zijn ijzige blik op me bleef rusten. Een handjevol beambten stond vlakbij met elkaar te kletsen. Tientallen mensen schuifelden heen en weer achter de glazen deuren, en ik hoopte dat een van hen mijn chauffeur was.

Hij begon mijn kleren uit de koffer te halen, stuk voor stuk, en hing alles op een rek achter hem. Hij had totaal geen haast meer, en dat liet hij merken ook. Ik was nu echt nog de enige passagier in de hal. Al mijn kleren zaten op hangers in de koffer, zodat ik ze meteen in de kast

van mijn hotelkamer kon hangen. Hij hing een paar overhemden en T-shirts op. Toen pakte hij mijn spijkerbroek. Ik verstarde.

Beelden tuimelden over elkaar heen door mijn hoofd als op een video in de FAST FORWARD-stand: vrijgezellenfeest... cafétuin... klein beetje hasj in een Rizla-vloei-tje... lichtblauwe spijkerbroek... broekzak... SHIT! De adrenaline spoot door mijn lijf: mijn hart sloeg op hol, alles draaide om me heen, ik probeerde lucht in mijn longen te zuigen terwijl het bloed van mijn hoofd naar mijn voeten zakte... De wereld schakelde over op slow motion, alsof ik zojuist vanaf grote hoogte in diep, ijskoud water was geplonsd. Ik keek als verlamd toe toen hij de spijkerbroek pakte en de zakken doorzocht. Ik voelde de zuuraanval opkomen in mijn maag en zich als een stekend vuur uitbreiden in mijn borst.

Hij stak zijn wijs- en middelvinger in het geldzakje, draaide zijn hoofd half om in de richting van zijn collega's vlak bij de ingang. Hij liet een laag kreunend geluid horen en blafte toen met overslaande stem iets in het Russisch. Ik had geen idee wat hij zei, maar ik nam aan dat het betekende: 'We hebben er eentje, jongens!'

Ik mompelde binnensmonds: 'Hou je bek! Hou godverdomme je bek! Hou je kop, slijmerige, kleine klootzak!'

Uniformen kwamen mijn kant uit lopen. Twee grote mannen in legeroutfit met halfautomatische wapens stonden al links en rechts van me. Ze droegen baretten, soldatenkistjes en brede koppels. Het was net een vage beeldenreeks uit een ouderwetse film. Een andere vent stapte recht op me af: Mister Stomkop, een beer van een vent in een donkerblauw jack dat vol hing met belangrijk uitzijnde onderscheidingen. Inclusief zijn militaire pet was hij bijna twee meter lang, bijna een meter breed bij zijn schouders en zijn hoofd had de omvang van een extra grote basketbal. Ik voelde me opeens heel erg klein.

Voor het eerst in mijn leven was ik doodsbang: het was niet gewoon angst of paniek, het was pure doodsangst. Ik probeerde helder te denken, maar mijn hoofd voelde alsof het verzopen was. Er kwam zoveel op me af en er was zoveel dat om aandacht vroeg dat ik de ene gedachte niet van de andere kon onderscheiden. Ze rolden over elkaar heen en botsten tegen elkaar als in een asteroïdenstorm.

Wat zal Lucy hiervan denken? Wat zullen pa en ma zeggen? Hoe ga ik het mijn baas vertellen? Wat ga ik aan mijn cliënten vertellen? Ik zal bij hen uit de gratie raken en ze zullen me naar huis sturen... Ik word uitgewezen en mag nooit meer in Rusland komen... Mijn baas draait volkomen door... Ik word ontslagen ... We zullen de hypotheek niet kunnen betalen... We zullen het huis niet kunnen krijgen waar we verliefd op zijn geworden... De koop is zo goed als gesloten, maar nog niet afgerond... Lucy wordt helemaal gek... Ik zit ernstig in de problemen... Als ik mijn baan kwijtraak in Londen kan ik mijn carrière wel vergeten... Ik zal als metselaar voor pa moeten gaan werken... Ho nou even. Blijf rustig. Kalmeer.

Tel tot tien. Haal diep adem. Ik weet wat ik ga doen, ik vertel ze gewoon dat ik onwel ben geworden in het vliegtuig en dat ze me terug naar huis moesten sturen; ik meld me een paar dagen ziek op mijn werk; ik verzin wel een ziekte en zeg dat ze me niet in hun land toelieten voor het geval ik zou niezen en iemand anders zou besmetten.

Het tumult nam toe. Iedereen praatte door elkaar. Ze stelden me vragen in het Russisch. 'Ik spreek geen Russisch,' zei ik keer op keer. Mister Stomkop pakte de hasj en hield het stukje vlak voor mijn gezicht. Het was heel klein in zijn gigantische vette vingers, het zag eruit als een bruine speldenknop. 'Wat dit?' vroeg hij in het Engels. 'WAT DIT?!'

'Hasj,' zei ik. Wat kon ik anders zeggen? Hij vroeg of het van mij was en ik antwoordde: 'Ja, van mij. Ik wilde het niet mee naar Moskou nemen. Het is een vergissing. Ik was op een vrijgezellenfeestje en —' Op dat punt barstte de conversatie om me heen weer luidkeels los. Ze klonken jubelend, als een clubje vissers op een rivieroever die eindelijk eens beet hebben. Ik was de enige die niet uit zijn dak ging.

Geflankeerd door de twee kerels in camouflagepak en met machinegeweren en met Mister Stomkop die me in mijn rug duwde, werd ik stevig aan mijn armen vastgehouden en meegevoerd naar een kleine ruimte om de hoek die aan alle kanten afgeschermd was. Er stonden banken langs twee van de wanden, een bureautje vol met papieren en een bureaustoel erachter. Het licht kwam van een paar tl-lampen in een hoek, een derde wand ging schuil achter oude archiefkasten. Als een kantoor voor één persoon zou de ruimte al benauwd aanvoelen, maar

met ons vieren erin geperst was het er claustrofobisch. Mijn hart leek wel te exploderen, zo ging het tekeer.

Ik moest op een bank gaan zitten. Ik draaide me naar Stomkop, die nu achter het bureau zat, en zei: 'Ik wil met de Britse ambassade spreken, of met een advocaat.' Hij lachte en zei iets in het Russisch tegen de bewakers, die toen ook begonnen te lachen. Er arriveerde een andere man, duidelijk het hoogst in rang van allemaal, met zijn olijfkleurige officiersuniform en de grote legerpet met enorme klep. Je ziet er belachelijk uit met dat kolossale geval op je kop, dacht ik. Ik keek naar hem op toen hij tegenover me stond, hopen op een wat sympathieker reactie, maar ik kon hooguit twee seconden oogcontact met hem houden. Zijn gezicht verried dat hij, per definitie, niet degene was van wie radeloze mensen ook maar een greintje sympathie of clementie hoefden te verwachten. Hij gebaarde dat ik moest opstaan en mijn kleren moest uittrekken.

Ik wankelde een beetje toen ik overeind kwam en trok langzaam mijn kleren uit, beginnend met mijn instappers. Schaamte en angst trokken als een koude windvlaag door me heen. De vloer onder mijn blote voeten was koud. Toen ik tot aan mijn boxershorts gevorderd was, gebaarde hij me dat het wel genoeg was, en ik voelde me enigszins opgelucht dat niemand me ter plekke een 'rectaal bezoek' zou brengen. Ik hield mijn handen voor mijn kruis als een voetballer die in een muurtje wacht tot de vrije trap wordt genomen.

Zonder van de papieren op zijn bureau op te kijken, zei Stomkop: 'Vertel mij waarom jij bent hasj.' Hij begon te schrijven toen ik naar voren boog en mijn best deed om hem te vertellen over het vrijgezellenfeest. Ik wilde

dat hij naar me keek, maar zijn hoofd bleef omlaaggericht. Hij begreep niets, of wilde niets begrijpen, van wat ik vertelde. 'Nou, ik was op het vrijgezellenfeest van een goede studievriend, we waren net klaar met kleiduvenschieten en zaten in een cafétuin in Hertfordshire – dat is een graafschap vlak bij Londen...' Ik ging maar door. Stomkop was niet echt geïnteresseerd en keek maar af en toe in mijn richting tussen het rare gekrabbel in zijn papieren door. Ik sprak gejaagd en nerveus, in het ritme van mijn voortjagende hartslag, en gooide mijn verklaring eruit in staccato zinnnetjes, half in het Cockney, klanken inslikkend omdat ik zo snel praatte. Ik realiseerde me dat ik tegen een muur aan praatte, toen Stomkop me glazig ineens aankeek en vervolgens langs me heen staarde. Hij stelde me een paar vragen over het doel van mijn reis naar Rusland en maakte me door een beetje om zich heen te kijken en te gapen volkomen duidelijk dat hij verdomme naar geen woord van mij luisterde. Toen leunde hij naar achteren in zijn stoel ten teken dat hij meer dan genoeg had gehoord, hartelijk dank, en verwees me met een nonchalant handgebaar terug naar de bank. Ik liet me daarop neerploffen en voelde de kou van het plastic op mijn blote rug.

Een paar minuten zei niemand een woord, tot er een andere man verscheen met een glazen reageerbuisje in zijn hand. Stomkop wees naar mijn koffer, die al eerder binnen was gebracht, en liet hem het stukje hasj zien dat ze boven op mijn spijkerbroek hadden gelegd. De man haalde een mes tevoorschijn, legde de hasj op het bureau en sneed er een dun schilfertje af, wat hij tamelijk moeilijk vond, aangezien het brokje hasj zo klein was dat hij het nauwelijks kon vasthouden. Hij stopte het schilfertje,

niet veel groter dan de nagel van een baby, in het buisje en druppelde er vervolgens een kleine hoeveelheid vloeistof uit een fles bij, schudde flink en zette het toen op het bureaublad. Een paar minuten lang staarden alle aanwezigen doodstil naar het glazen buisje in afwachting van wat er zou gebeuren: Stomkop, Lul-met-pet, de twee bewakers, de labgozer en ik, allemaal gefixeerd door dit kleine buisje. Ik ben niet gelovig, maar ik merkte dat ik bad: ‘God, alsjeblieft, alsjeblieft, je moet me helpen...’ Ik herhaalde het keer op keer terwijl de minuten wegtikten en niemand ook maar het minste geluidje maakte. Toen veranderde de vloeistof van kleur en de vijf Russen knikten instemmend naar elkaar. Stomkop lachte tevreden en gebaarde dat ik mijn kleren weer moest aantrekken.

De twee bewakers leidden me het kantoortje uit en brachten me om de volgende hoek naar iets wat op een medische behandelkamer leek. Net als alles op het vliegveld waren het meubilair, de wanden en spulletjes typisch jaren vijftig: saai, functioneel, sleets. De enige connectie met de moderne wereld waren een grote verzameling elektronische weegschalen en een eenvoudige computer. Er bevonden zich twee plompe, oud uitziende vrouwen in de ruimte, de een aan het bureau ratelend op het toetsenbord van de computer, de ander bezig een of ander warm drankje te bereiden. Ik had zelf iets te drinken nodig. Mijn mond en keel voelden aan als schuurpapier en mijn maag begon pijn te doen van de honger.

Zij waren de eerste vrouwen die ik zag sinds ik twee uur – of was het drie uur... of nog maar één? – eerder was aangehouden door de douane. Bij hun aanblik werd ik om de een of andere reden overmand door schaamte. Ze keken me allebei vol afschuw aan, alsof ik het laagste van

het laagste was, verschrikkelijk tuig van de richel. Stomkop kwam binnen en gaf een van de vrouwen het stukje hasj. Ze liep naar een kast en haalde er een dikke zwarte zak van polytheen uit. Ze stopte het kleine korreltje hasj – net genoeg voor één joint, misschien twee als je student bent – helemaal onder in de zak, maakte er een prop van, pakte een rol tape en begon die om de zak heen te winden tot er bijna meer tape dan zak was. Toen ze eindelijk klaar was, pakte ze een zegel met een etiket erop, maakte dit vast aan de bovenkant van de zak, liep ermee naar een elektronische weegschaal en gooide het bundeltje erop. Ik kon de cijfers op de display niet zien, maar na een paar seconden siste ze tussen haar tanden alsof ze wilde zeggen: ‘Wauw, deze knaap loopt me toch rond met een serieuze lading drugs!’ Alles schakelde weer over op slow motion terwijl de werkelijkheid tot me doordrong: ik werd erin geluisd.

Er vond een uitwisseling plaats tussen Stomkop en de andere vrouw, die wat dingen op een formulier noteerde. Stomkop legde het formulier voor me neer en gaf me een pen. Ik had geen verstandige, rationele gedachte meer gehad vanaf het moment waarop de bureaucratische nachtmerrie was begonnen. Ik was in shock, neem ik aan. Op het laatst was ik verward en moe, en ik raakte met de minuut meer opgefokt. De twee gewapende bewakers stonden links en rechts van me en Stomkop keek me strak aan terwijl hij de pen voor mijn gezicht hield. ‘Ik weet niet wat daar staat, ik spreek geen Russisch,’ fluisterde ik zwakjes.

Maar stel dat ik niet teken, dacht ik. Niemand weet waar ik ben! Ze kunnen me gewoon afvoeren als ze dat willen. Ze kunnen me helemaal verrot slaan, me zelfs do-

den, en zeggen dat ik hen heb aangevallen, of ze kunnen me beschuldigen van heroïnebezit, of van wat ze verdomme maar willen, of ze kunnen me eenvoudig laten 'verdwijnen'. Het was op dat moment overduidelijk dat ik niet te maken had met wat je een helder en doorzichtig rechtsstelsel zou kunnen noemen.

'Wat is dit?' vroeg ik, een klein beetje moed bijgeschrapend.

'Teken,' antwoordde hij.

'Maar ik begrijp niet wat er staat,' smeekte ik.

'TEKEN!' snauwde hij.

'Ik wil een advocaat spreken, of de Britse ambassade. Ik onderteken niets als ik niet weet wat er op het formulier staat!'

Stomkop ging er niet op in en hield de pen naar me uitgestoken boven het formulier dat voor me op het bureau lag. Ik keek zo'n vijf seconden naar de pen. Angst haalde het beste in me naar boven. Je bent een zielige lafaard. Je broer Rob zou zich voor je schamen. Rob zou nu inmiddels klappen aan het uitdelen zijn, of – waarschijnlijk – tegen ze tekeergaan en weigeren om wat dan ook te doen tot er een advocaat of diplomaat zou arriveren. Ik greep de pen en schreef snel onder aan het formulier: 'Ik ben naar Moskou gevlogen, er zat hasj in mijn koffer, de hasj is van mij, maar het was niet mijn bedoeling om die naar Moskou mee te nemen.' Ik ondertekende mijn bericht en zette toen mijn handtekening op de stippelijjn. Ik had geen idee wat er op het formulier stond. Er had net zo goed kunnen staan: 'Ik ben hier om president Poetin te vermoorden.'

Waarom deed ik dat, verdomme? En van alle godvergeten dingen die ik had kunnen opschrijven, waarom

schreef ik dát? Ik neem aan omdat ik nog altijd dacht als een Engelsman. Ik kon niet bevatten waarom er zo'n heisa werd gemaakt van een stukje pretshit zo groot als een speldenknop, net genoeg om iemand twee uur een beetje een relaxed gevoel te geven, het equivalent van misschien drie glazen bier in de pub. Tegenwoordig zouden agenten in Engeland voor zoiets onbeduidends nog niet eens een waarschuwing uitdelen. Ze zouden me wegsturen met een berisping en verder niks.

Ik gaf de pen terug en een van de bewakers stapte naar voren, hield me een paar handboeien voor en gebaarde dat ik mijn armen moest uitsteken. Het was voor het eerst dat ik handboeien droeg. Met zijn drieën, een bewaker aan elke kant en Stomkop achter me, leidden ze me door een reeks deuren, kantoren en gangen, en plotseling bevond ik me in de drukte van het vliegveld. Passagiers haastten zich van links naar rechts, luchthavenpersoneel hield zich bezig met hun dagelijkse taken. Ik werd dwars door het gedrang gevoerd. Mensen staarden naar me, gaapten me aan. Ik schaamde me zo dat ik de mouwen van mijn overhemd omlaag probeerde te trekken om de handboeien te verbergen, die al in de huid van mijn polsen sneden. Het was alsof ik uit mijn lichaam was getreden, alsof ik naar een film keek. Het was alsof het allemaal iemand anders overkwam.

We gingen in de richting van roltrappen en door een promenade met winkels. Door de ramen van de tussenverdieping kon ik vliegtuigen van en naar hun gates zien taxiën en over de startbaan zien rijden; eentje was net opgestegen, steil omhoog, en verdween snel in de laaghangende grijze bewolking. Ik voelde mijn ingewanden rommelen en ik was bang dat ik mezelf onder zou schijten.

Ik kneep mijn billen samen en mijn manier van lopen veranderde in waggelen. We gingen nog verder naar boven, de herrie en de drukte van het vliegveld achter ons latend. Deuren gingen achter ons dicht toen ik via een donkere gang naar een smoezelig kantoorgedeelte werd gebracht met aan beide kanten kleine kamertjes.

Stomkop had zijn grote spekhand op mijn schouder gelegd en oefende nu meer druk uit terwijl hij me door de gang duwde: de trotse sheriff die terugkeert in zijn stadje met zijn gevangen bandiet. Ik werd een heel klein kantoor in geduwd, waar een man in pak achter een bureau zat onder een klein raam. De man keek niet op toen Stomkop me op een houten bank langs de muur duwde en daarna het kantoor verliet. Het was er nevelig en benauwd door de rook van 's mans goedkope sigaretten. Hij moest wel een kettingroker zijn om voor zoveel rook te zorgen, bedacht ik. Het kantoor was de chaos ten top. Een stel vergeelde foto's hing scheef aan de muur. Alle oppervlakken lagen bezaaid met papieren en mappen en persoonlijke prullen, inclusief porseleinen beeldjes van dieren en kleine souvenirs van een slechte kwaliteit metaal, het soort dat je in cadeauwinkeltjes aan de kust aantreft. Het zag eruit als het kantoor van mijn vader bij de bouwplaats.

De man achter het bureau was duidelijk de belangrijkste beveiligingsbeambte van het vliegveld. Het bleef lang stil terwijl hij de papieren bekeek die Stomkop hem had overhandigd. Hij inhaleerde diep en blies grote wolken rook uit, zonder zijn hoofd op te heffen. Ik probeerde de mogelijke scenario's tegen elkaar af te wegen, heen en weer slingerend van wild optimisme naar diep pessimisme. Het gunstigste scenario, nam ik aan, was een boete

van duizend dollar of zo en een waarschuwing dat ik er niet zo makkelijk vanaf zou komen als ik tijdens mijn reis nog eens buiten mijn boekje zou gaan. Er flitste een gedachte door mijn hoofd: misschien zou deze vent smeergeld aannemen. Het slechtst denkbare scenario, vreesde ik, was een paar nachten in de cel van de luchthavenpolitie, gevolgd door een veroordeling door een of ander gerechtshof, een zware boete en een beschamende uitwijzing. Als dat zou gebeuren, kon ik mijn baan wel gedag zeggen, zouden we het huis kwijtraken dat we half gekocht hadden, en zou Lucy razend zijn.

De man achter het bureau zei iets tegen me in het Russisch. Waarom bleven ze toch Russisch tegen me praten? De enige woorden die ik kende waren *da* voor 'ja', *njet* voor 'nee' en *spasiba* voor 'dank je'. Die had ik opgepikt tijdens etentjes in restaurants. Ik haalde mijn schouders op en zei voor de honderdste keer dat ik geen Russisch sprak. Hij pleegde een telefoontje van vijf seconden en toen was het weer stil. Een jonge beambte stak zijn hoofd om de deur en staarde naar me alsof ik tentoongesteld werd op een of andere verdomde kermis. Hij grijnsde op een rare manier naar me, en ik kon daaruit niet opmaken of hij me belachelijk maakte of sympathiek wilde overkomen. Een paar minuten later werd er op de open deur geklopt en een lange vrouw van in de vijftig kwam de kamer binnen. Haar kleren wekten de indruk dat ze een assistent-verkoopster was en het naambordje op haar linkerborst was in het Engels gesteld. Ik kon niet meteen ontcijferen wat er stond, maar het was absoluut in het Engels.

Ze spraken even met elkaar tot zij zich omdraaide en zei: 'Ik zal zijn vertaler.'

'Fantastisch! Eindelijk, dank je,' zei ik en voor het eerst die dag brak er een lach door op mijn gezicht. Opluchting maakte zich meester van me.

'Jij smokkelt drugs,' zei ze kortaf en ze draaide zich toen naar de man, knikte en liep de kamer uit.

'Nee! Nee! Nee! Nee! Ik ben geen drugssmokkelaar!' schreeuwde ik haar na terwijl ze in de schemerige gang verdween. Een vlaag van schrik en woede sidderde door me heen en ik draaide me naar de man toe en zei net zo krachtig als ik de afgelopen paar uur had gedaan als ik sprak: 'Ik heb de Britse ambassade nodig. Nu!'

'Later, later,' zei hij met een kalmerend gebaar in de lucht alsof hij wilde zeggen: 'Rustig, rustig.'

De jonge beambte die eerder zijn hoofd om de deur had gestoken, kwam het kantoor binnen.

'Ik wil een advocaat!' barstte ik uit. Ik begon in paniek te raken.

Er viel een stilte terwijl de jonge man naar het bureau liep en een telefoonnummer noteerde op een stukje papier, dat hij aan mij overhandigde.

'Engelse advocaat?' vroeg ik en mijn hart vulde zich met hoop.

Korte stilte. Toen bulderden de twee van het lachen. Die twee klootzakken namen me volledig in de zeik.

'Nee. Niet advocaat,' zei de baas grinnikend. Hij blafte een scherp bevel en de twee gewapende bewakers die me de hele ochtend al chaperonneerden, kwamen vanuit de gang weer tevoorschijn. Ze namen me allebei bij een elleboog, trokken me omhoog van de bank en leidden me verder door de lange gang naar een andere ruimte met daarin twee geïmproviseerde cellen naast elkaar tegen de muur tegenover de deur. De kamer was overduidelijk een

voorraadkamer van het een of ander waar alle rotzooi waarvoor geen vaste plek was werd gedumpt. De ruimte stond volgestouwd met kartonnen dozen en tegen een van de muren iets wat eruitzag als een stapel gymnastiekmaten. Er waren geen ramen. Ze openden de deur van de cel aan de linkerkant en lieten me plaatsnemen op een houten bank met metalen poten. Een andere bewaker kwam binnen en smeed mijn koffer de cel in terwijl een van de anderen mijn handboeien losmaakte en vervolgens de celdeur op slot deed, waarna het drietal zonder een woord te zeggen wegliep.

Ik probeerde niet naar de tralies in de deur te kijken, niet in staat om te aanvaarden dat ik een gevangene was. Ik legde mijn hoofd in mijn handen en staarde een paar minuten wezenloos naar de koffer tot het tot me doordrong: mijn mobiele telefoon zat daarin! Opwinding en angst namen tegelijkertijd bezit van me. Dit was een kans, maar ook een risico. Ik zette het toestel snel aan en hield het onder mijn been om het welkomstgeluidje te dempen.

Ik bleef zo nog vijf minuten zitten en worstelde met de vraag wat ik moest doen. Wie moest ik bellen? Lucy? Pa en ma? Mijn baas John? Mijn broer Rob? Het vooruitzicht om het nieuws aan wie dan ook te vertellen vervulde me met angst. Ergens achter in mijn hoofd klampte ik me vast aan de hoop dat deze nachtmerrie heel snel voorbij zou zijn en dat alles dan weer normaal zou worden. Ik voelde tranen in mijn ogen prikken en mijn ademhaling werd korter en sneller. Vreemd genoeg vond ik naar huis bellen op dit moment angstaanjagender dan al het andere dat me deze ochtend was overkomen. Ik merkte dat ik het nummer van John op kantoor intoetste.

‘Hé, Tig, ik heb al geprobeerd om je te bereiken. Ben je helemaal klaar voor vandaag?’

‘Ik ben verdomme gearresteerd, John. Ik zit in een cel op het vliegveld. Die vent van de douane vond een spel-denknop hasj in mijn spijkerbroek. Het ziet er niet goed uit. Ze behandelen me alsof ik een enorme voorraad heroïne op mijn lijf had geplakt. Je moet iets doen. Je moet me helpen. Het is een nachtmerrie. Ik krijg geen advocaat van ze, en ook niemand van de ambassade. Er zijn nu al te veel van die hufters bij betrokken om ze nog om te kopen. Ik zit al veel te ver in hun systeem. Ze laten me hier verdomme zitten tot ik uitdroog. Ik draai compleet door, John. Alsjeblieft, doe iets. Bel Lucy voor me, wil je? Alsjeblieft! Shit, shit, shit, shit, shit, shit...’

‘Oké. Oké, Tig, blijf nou rustig. We zetten de boel hier in beweging. Blijf kalm. We gaan ervoor zorgen dat alles in orde komt. Ik ga met de mensen hier boven praten en we zullen zo snel mogelijk een advocaat voor je –’

De deur naar de gang ging langzaam open. Ik schakelde de telefoon snel uit en schoof hem onder mijn kleren in de koffer. Een gewapende bewaker die ik nog niet eerder had gezien, kwam naderbij en keek door de tralies mijn cel in, alsof hij in de dierentuin van Moskou was en ik een of ander vreemd beest. Ik kon de warme tranen voelen die over mijn wangen en stoppelbaard stroomden en daarna op de vloer drupten. Ik keek naar hem, hopen op een klein gebaar van medeleven. Hij boog zich dicht naar de tralies, lachte en hief toen zijn rechterhand op en maakte daarmee de beweging van het inbrengen van een injectienaald in zijn andere arm. Ik sprong op van de bank.

‘Nee, dat doe ik niet,’ riep ik tegen hem. ‘Ik gebruik

geen drugs! Ik gebruik geen drugs! Ik ben geen junkie! Ik ben geen smokkelaar. Alsjeblieft, help me!

Hij staaarde me bewegingloos aan en liep toen langzaam de ruimte uit, maar kwam even later terug met nog twee bewakers. Ze deden me mijn handboeien weer om en brachten me via het labyrint van gangen en kantoren langs de winkels omlaag met de roltrappen en terug op het centrale publieksplein. Ik keek recht voor me uit en besteedde geen aandacht aan de mensen om me heen van wie ik wist dat ze me aangaapten. Waar brengen ze me verdomme nu weer naartoe? Plotseling stond ik buiten en een walm van benzinedampen teisterde mijn neusgaten en de achterkant van mijn keel. Een grote, officieel uitzierende auto, een Volga, stond klaar met draaiende motor.

De bewaker opende het achterportier en duwde mijn hoofd omlaag terwijl hij me op de achterbank propte. Het portier werd dichtgesmeten. De twee mannen voorin draaiden zich om. Een van hen had kort haar en scherpe gelaatstrekken, de ander een rond gezicht met een enorme permanent en een grote snor. Ze zeiden niets toen de auto zich in het luchthavenverkeer mengde. We reden in de richting van Moskou. Ik kende die weg. Ik keek door het raam. Moskovieten waren op weg naar hun dagelijkse bezigheden. Kinderen speelden op straat, moeders met zware boodschappentassen vulden de trottoirs en grootmoeders zaten, hun hoofden gewikkeld in sjaals, op bankjes te kijken naar de wereld om hen heen.

‘Waar ga ik naartoe? Alsjeblieft, vertel me waar ik naartoe ga,’ smeekte ik en ik leunde naar voren tussen hun twee stoelen.

De man met de permanent, die achter het stuur zat,

draaide zijn hoofd half om en fluisterde: 'Smokkelen drugs Rusland? Jij gaat gevangen zeven jaar.'

Ik liet me achterovervallen op de bank en mijn borst ging wild op en neer. Ik kon nauwelijks ademen. Ik begon onbeheerst te snikken.

Eerste druk maart 2009

Derde druk mei 2010

First published in the United Kingdom by Penguin Books Ltd,
2008

Oorspronkelijke titel: *Zone 22*

© 2008 Tig Hague

© 2009, 2010 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, een
imprint van De Fontein | Tirion, Postbus 1, 3740 AA Baarn

Vertaald uit het Engels door: Jaap-Wim van der Horst

Omslagontwerp & Artwork: Mark Hesseling

Zetwerk: Text & Image, Beilen

ISBN 978 90 261 2822 6

NUR 402

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of
weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.